

Vstupní slovo:

Spravedlnost tvých svědectví je věčná, dej mi rozum a budu žít. Celým srdcem volám: Odpověz mi, Hospodine, chci tvá nařízení zachovávat. Volám k tobě, buď má spása, chci se tvých svědectví držet. Dřív než začne svítat, na pomoc tě volám, čekám na tvé slovo.

(Žalm 119, 144-147)

Chvály či kancionálová píseň

(mezi nimi úvodní modlitba, báseň. Nikoli jako vycpávka na to, až se nachystají, ale jako řádná součást)

Slovo dětem:

Píseň – děti odcházejí

Čtení z Písma

SZ:

NZ:

Kázání

Končí jej modlitba, případně píseň

Vstupní slovo není minikázáním, nemá být ničím jiným, než výrazem toho, že nás „Boží slovo svolalo“

Uvádí se prostým oslovením „**Bratři a sestry vítám Vás ke shromáždění Božích dětí toto nedělní ráno...**“ které Ti zjedná klid v sále, nicméně, mělo by jej zjednat už to, že jsi se objevil vepředu. Není vhodné syčet pssst a dělat v církvi takovou tu syčící zápalnou šňůru či utíkající plyn před výbuchem. Nehodí se to. Lepší jsou třeba varhany, které hřmotně vpadnou do poklidu ševelicích hlasů lidí v rozhovorech. A pak přijde moderátor...

První píseň připravuje cestu Slovu, volá, vyzývá k pozornosti, ujišťuje se Boží milostí pro nový den a nové ráno... Ale hodí se i chvalozpěvy. Ty jsou typicky na začátku bohoslužeb. Je dobré, kdy nejde píseň za písni jako kulomet. Hodí se mezi nimi slovo, které je uvádí, povzbuzení v básni, modlitba. Někdy i úvod k písni, její historie, pár slov o vzniku a o autorovi. Jen pár, nemnoho. Ne všechny písně, které zpíváme, jsou chvály. Je dobře o nich mluvit a říci, že budeme zpívat prosbu... Byl bych opatrný v tom, dělat ji jako melodram, podkreslenou jemnou hudbou. V Žalmech – písních – šlo o něco jiného. Hudba byla přímou součástí té modlitby – jako třeba v Bachových pašijích. I když, i melodram může být kvalitní.

Písni a chval může být více...

Mezi chvalami se může hodit i svědectví, třeba před poslední chválou.. Chvála pak na něj vhodně navazuje.

U slova dětem je dobře, když je provázáno s kázáním tématicky, nějak navazuje, tlačí téma, které si mají velcí i malí odnést z církve. Není dobře, když je z toho další kázání. Není dobře, když se z toho udělá druhá besídka. To podstatně děti čeká. Proto mají slyšet něco jasného, poutavého a živého. Nejlépe je nechat na něco sáhnout. Názornost je dobrým kořením.

Děti je třeba vyzvat k odchodu a popřát jim i učitelům na cestu...

Číst by měli další lidé. Je to přirozená účast lidí v bohoslužbách. Číst je třeba zepředu a zřetelně. Text musí mít včas, aby si jej přeslabikovali. V reformované i lutherské teologii má význam harmonie Písma. Ty texty vždy nějak souvisí s textem ke kázání.

Příchod kazatele nemusí být doprovázen zvláštní modlitbou. Někteří kazatelé či moderátoři používají na začátku, na stupních ke kazatelně vzdech žalmu (např. 119.)

Pokud se slaví Večeře Páně, patří sem.

Díky, přímluvné modlitby
Píseň

Oznámení

Sbírka

Poděkování za sbírku a modlitba vděčnosti Bohu,
že dal práci a peníze a my mohli dát dále.)

A slovo na cestu:

Jestliže 'vzýváte jako Otce' toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázní před ním žijte dny svého pozemského života. Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže se vaše víra i naděje upíná k Bohu. Když jste nyní přijali pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte.

*At' s Vámi je a zůstává plnost Kristova požehnání.
Amen*

(1. Petrova 1,17-22 a Římanům 15,29)

Večeře Páně má svoji vlastní liturgii a vede jí kazatel.

Tady je třeba dát prostor potřebám, které lidé mají, co prožívají, připomenout něčí narozeniny a vzpomenout nemocné. Církev má cítit napříč generacemi, že je Božím lidem.

Zatím jej supluje kazatel... :-)

Sbírka je součástí bohoslužeb. Zatímco členové církve se svými „desátkami“ (deseti či méně a více procenty příjmu) přichází jinak – mají svou obálku, kam pravidelně dávají na provoz církve a nebo poukazují přes účet, tady jde o sbírku veřejnou, nejlépe nějak orientovanou, týden dopředu ohlašovanou.

Nejlépe je dávat veřejně a veřejně vyjadřovat chválu Bohu i poděkování lidem. Čím více je jasno o penězích, tím méně je třeba o nich mluvit a ždímat je z lidí.

U toho v některých církvích lidé opravdu stojí...
Zdá se mi to vhodné občas udělat.